ШЕРЛОК ХОЛМС

Колекция загадки

ИЗГУБЕНИТЕ СЛУЧАИ

Д-р Джон Уотсън

Над 140 предизвикателства за мисълта, вдъхновени от най-великия детектив на света

КНИГОМАНИЯ

ЕЛЕМЕНТАРНИ ЗАГАДКИ

Хотел на „Стренд“

По време на „Долнопробната афера на дъщерята на обирджията по пътищата“ двамата с мистър Шерлок Холмс се озовахме в луксозна стая на третия етаж в един хотел на улица „Стренд“. Въпросната жена – не съм уверен, че трябва да я опиша като дама – имаше по-черно сърце от всяка друга, с която съм се сблъсквал. Бяхме се сврели в стая 303, като Холмс хитроумно се бе дегизирал като кералански факир. Нашият дивеч се намираше в съседната стая заедно с неколцина от следващите мишени. Вече се канехме да я арестуваме, когато, за съжаление, събитията ни изпревариха.

Откъм стая 304 се чу писък, а сетне женски глас, който крещеше:

– Хюго, не! Не стреляй! Не!

А сетне проехтя пистолетен изстрел.

Незабавно се втурнахме към 304. Вратата не беше заключена и ние влетяхме вътре. Не ме е срам да кажа, че револверът беше в ръката ми. Заварихме мрачна сцена. Дъщерята на обирджията лежеше мъртва на пода. В другия край на стаята се бяха скупчили трима люде – всичките с пребледнели лица и изпаднали в шок. Пистолетът се валяше в краката им – очевидно изтърван там от изтръпнали ръце.

Холмс хвърли поглед към групата и каза:

– Явно имаме учител, шивач и адвокат – посочвайки всекиго по реда му. – Уотсън, задръжте…

– Адвоката – казах аз, възползвайки се от уникалната възможност да изпъкна.

– Очевидно – рече Холмс с почти незабележимо раздразнение. Но откъде бях разбрал кой е виновникът?

❋ Отговорът е на стр. 170 ❋

13

Дядо

Може би за вас ще представлява интерес тази наглед дребна последица от „Долнопробната афера на дъщерята на обирджията по пътищата“. На следващия ден двамата с Холмс се бяхме върнали в апартамента си на Бейкър стрийт № 221 Б и аз записвах своите бележки по случая. Някое време Холмс седеше умислен, като пуфкаше с лулата си, докато аз скрибуцах с писалката.

Накрая той се обърна към мен.

– Нали знаете, че баща ѝ е твърде стар? – каза Холмс.

– О? – отвърнах аз, защото забележката му ми се стори странна.

Той кимна.

– Всъщност е по-стар от дядо ѝ.

– Как така?

В отговор на моята реакция той повдигна нагоре вежда.

Какво имаше предвид?

❋ Отговорът е на стр. 170 ❋

Сфери

Още в началото на нашето познанство, както вече съм споменавал неведнъж, Холмс реши, че моите умствени способности и дедуктивни умения могат да бъдат усъвършенствани с безкомпромисно упражняване. Той си науми да ме тормози с всевъзможни главоблъскани-ци. При това обикновено ми ги сервираше без никакво предупреждение, аргументирайки се, че дедукцията често трябва да се използва при трудни обстоятелства.

Една вечер, тъкмо когато се гласях да се топна в омайващо горещата вана, гласът на Холмс долетя до мен.

– Представете си една топка, Уотсън.

– Готово – обадих се аз, сигурен, че тихата ми въздишка е останала нечута.

– Направете я идеално сферична. И не въздишайте! Няма кауза, която да заслужава повече внимание от вашето усъвършенстване.

– Така е – отвърнах. – Добре, имам сферата. Сега какво?

– Кажете ми, ако можете: Каква е вероятността всеки три произволно избрани точки от нейната повърхност да попаднат в една и съща полусфера? Можете да приемете, че разделителната линия между полусферите е незабележимо тънка.

– Ще приема – казах аз и като зарязах релаксирането, взех да мисля.

Можете ли да намерите решението?

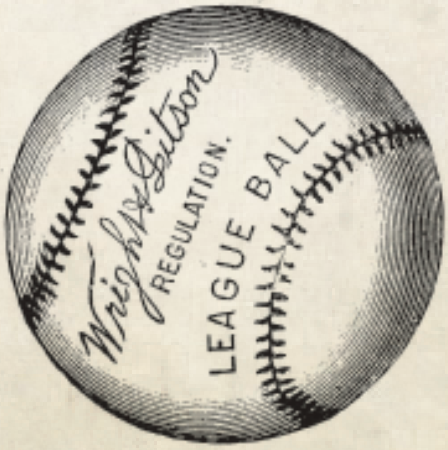

❋ Отговорът е на стр. 170 ❋

Хукланд

Един вторник следобед с Холмс се озовахме в селската част на Хукланд на няколко мили източно от Корхъм – на място, откъдето се виждаше Идън Тор. Холмс се беше предрешил като местен фермер, за да може по-добре да наблюдава действията на майор Ч. Л. Ноулън. Бяхме застанали до една дъсчена ограда и гледахме към имениятa, които Ноулън в момента посещаваше, когато един местен жител се насочи към нас. Холмс се обърна и се облегна на оградата, за да следи приближаването на новодошлия, като лактите му бяха подпрени на горната греда.

Човекът стигна на три метра от нас и спря.

– К'во ста'а, мъжки? – завърза разговор Холмс.

– К'вот' ста'а, ста'а – отвърна фермерът. – Кртове, а?

Холмс замислено се почеса по брадичката.

– Мамка им, гадове.

Двамата продължиха известно време в този дух и накрая юнакът се повлече нататък, очевидно уверил се, че нямаме грешка. Щом той се омете, Холмс ми обясни, че са си говорили за кртиците.

– Нашият човек твърдеше, че тая сутрин е изловил цяло котило кртици – каза Холмс. – После предположи, че пет от тях нищо не виждат с дясното око, четири не виждат с лявото, три виждат с лявото, две виждат с дясното и една вижда и с двете очи. Казах му колко най-малко могат да бъдат кртиците, при което той кимна и си тръгна.

– Значи не сте си говорили за Потьомкин, така ли? – промърморих аз.

Колко кртици е уловил фермерът?

❋ Отговорът е на стр. 171 ❋

Стражът

По време на приключението с изплашения дърводелец двамата с Холмс трябваше да наблюдаваме един склад. Някой беше откраднал много скъпа огърлица и ни бяха възложили да я върнем обратно невредима. Складът се охраняваше от двамина мъже с вид на биячи, които стояха в малка будка. На всеки кръгъл час един от тях тръгваше по заплетен маршрут из мястото, като с равномерна крачка ту се шмугваше между палетата, ту излизаше измежду тях, за да се върне 45 минути по-късно.

Мъжете се редуваха в своите обиколки и винаги минаваха по един и същ маршрут, обаче понякога обикаляха по часовниковата стрелка, тръгвайки от лявата страна на будката, а друг път срещу часовниковата стрелка, поемайки надясно. Доколкото можахме да разберем, вземаха решението си за посоката, хвърляйки ези-тура.

– Ако трябваше аз да нападна това място – рече Холмс след няколкочасово наблюдение, – наясно съм кое време щях да избера. В определен момент от обиколката всеки страж се намира в една и съща точка. Ей тогава щях да ударя.

– Откъде бихте могли да знаете това? – възразих аз. – Нали не знаете в коя посока ще хване човекът?

– Това е очевидно – каза Холмс.

Как?

❋ Отговорът е на стр. 171 ❋

17

Затворът

– Тикнали са ви в затвора, Уотсън – рече ми Холмс една сутрин, докато се занимавах с някаква пушена риба.

– Вътре ли съм?

– Определено. В забутан град в Албания, да речем.

– Лош късмет – отвърнах аз. – Но пък готвачът на затвора ми се вижда съвсем удовлетворителен.

– За ваш късмет пазачът на затвора е мегаломан и е пристрастен към математически загадки.

– Звучи ужасно правдоподобно, стари приятелю.

– Предлага ви се една възможност – продължи високопарно Холмс. – Вашата врата има ключалка с пет циферблата, всеки с деления от 0 до 9. Можете кротко да си излежите присъдата или пък да съобщите на пазача вашето предположение за това колко възможни комбинации има вашата ключалка. Ако предположението ви се отклонява от истината с не повече от пет процента, ще ви освободят.

Това, което наистина направих, беше да хапна още малко пушена риба и да се отдам на размишления. Колко възможни комбинации мислите, че има ключалката?

❋ Отговорът е на стр. 171 ❋

Първата плетеница от думи

Докато един следобед преглеждах няколко медицински книги с надеждата да потвърдя своето диагностично предположение за един пациент, Холмс пристигна с парче хартия и ме заговори.

– Ето – каза настойчиво. – Вземете това.

Погледнах листчето. На него беше записано следното:

– Какво е това, Холмс? Някакъв дяволски шифър?

– Мисля, че не е особено дяволски – каза той. – На тази бележка има три десетбуквени думи. На първия ред са началните им букви, на втория – вторите, и така нататък до последния ред, на който са последните им букви. Думите донякъде са обединени от обща тема. Можете ли да ги откриете?

Нещо в главата ми прищрака.

– Значи е тест?

– Очевидно.

Можете ли да отгатнете трите думи?

❋ Отговорът е на стр. 171 ❋

Уиски

Отпих глътка уиски от чашата и се отпуснах назад във фотьойла, за да се насладя на веселата топлина на огъня пред нас.

– Прекрасно е, Холмс.
– Би трябвало – кимна той. – При 7 шилинга цена…
Аз примигнах.
– А ще получите ли нещо за празната бутилка?
– Да, уискито струва с 80 пенса повече от бутилката.
Знаете, че в един шилинг има 12 пенса. Колко струва бутилката?

❋ Отговорът е на стр. 172 ❋

Братовчедката Трейси

След като ме зашемети с купените от нея свещи, мисис Хъдсън продължи с изложението на дългата и доста неясна история за нейната братовчедка Трейси и съпруга ѝ Албърт. Доколкото успях да разбера, и за Трейси, и за Албърт това бил втори брак, като и двамата загубили предишните си половинки заради заболяване или някакъв нещастен случай.

Очевидно споделената загуба се оказала свързваща за двамата. Семейството сега се разширило до общо девет деца, което си е доста голямо люпило. Между неговите, нейните и общите им деца имало известно напрежение, а съвместните им лудории се оказали в основата на този анекдот.

От това, което успях да проумея от бъркотията от имена и дати, Трейси и Албърт имали по шест деца, които можели да нарекат свои в биологичния смисъл на думата. Мисис Хъдсън не си даде труда да уточни колко дечица са се родили от съюза на щастливата двойка, а Холмс набързо ме уведоми, че би следвало да мога да ги пресметна и сам.

Можете ли да кажете колко от децата са били едновременно на Трейси и на Албърт?

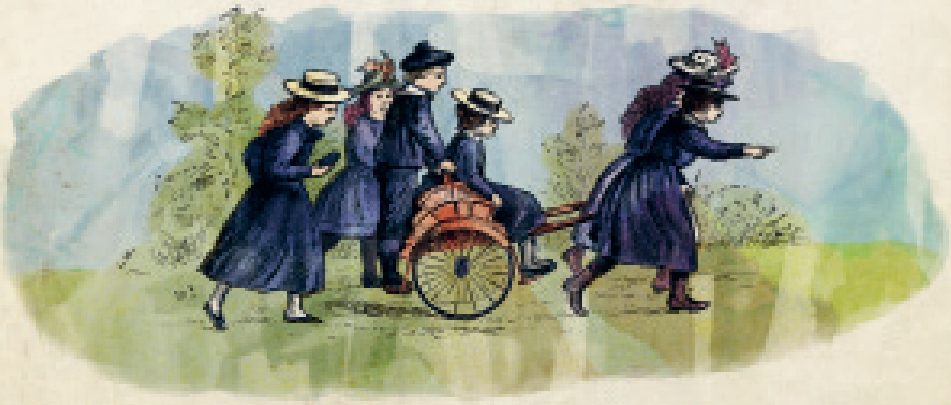

❋ Отговорът е на стр. 172 ❋

Разминаване

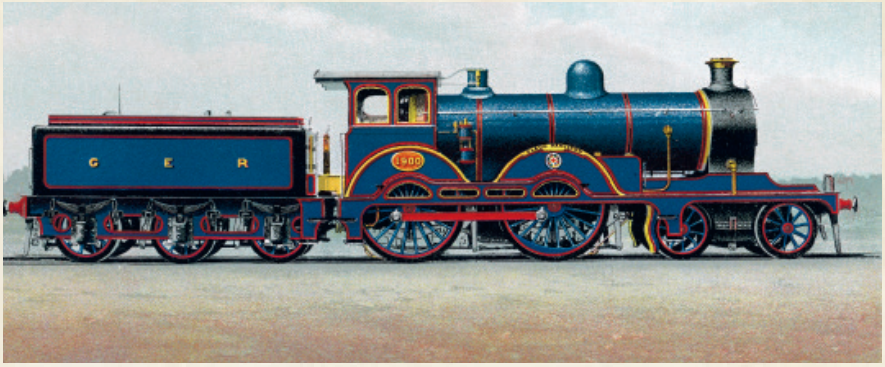

Един вторник сутринта „Приключението със скитащите епископи“ ни завари с Холмс във влака от гара Уотърлу за Уейчестър. Неангажираният ни разговор беше прекъснат от един влак, който шумно изтрополи по другата линия. Щом се разминахме с него, Холмс обяви, че дължината на влака натрапник е наполовина от дължината на нашия, която била 120 метра. Аз му направих комплимент, че има такъв добър окомер за подобни неща. Надявах се, че това ще приключи темата, ала както се оказа, грешах.

– Мога да ви кажа, че за да се разминат по цялата си дължина, на двата влака им бяха нужни пет секунди. Нещо повече, ако влаковете пътуваха в една и съща посока, по-бързият щеше да задмине по-бавния точно за петнайсет секунди.

– Наистина ли? – казах с надеждата, че съм съумял да проявя интерес.

– Можете ли да ми кажете с каква скорост се е движил по-бързият влак? Метри в секунда ще свърши чудесна работа като мерна единица.

Можете ли да намерите решението?

❋ Отговорът е на стр. 172 ❋

22

Свещите

– Туй новото момче, дето ни доставя свещи, не е читаво – съобщи мисис Хъдсън една сутрин, когато дойде да вдигне съдовете от закуската. – Абсолютно отказва да ни носи кутии с нормален брой свещи.

– Как тъй, мисис Хъдсън? – поизправи се Холмс, видимо заинтригуван.

– Казва, че получавал само шест размера кутии и нямало да ги пренарежда заради когото и да било. Нямаше да е проблем, ама кутиите му са много глупави.

– О? – полюбопитствах аз против волята си.

Тя тръсна глава, явно раздразнена от самата мисъл.

– Неговите кутии са с по шестнайсет, седемнайсет, двайсет и три, двайсет и четири, трийсет и осем или трийсет и девет свещи. И толкоз. Няма други. Това е смешно. Той казва, че трябвало да поръчвам по определена бройка от различни кутии.

Усмихнах ѝ се съчувствено.

– И по колко свещи обикновено поръчвахте досега, любезна госпожо?

– По сто – рече тя. – По колко горим, никого не интересува. Сега обаче не смея да поръчам.

Холмс изпръхтя и се отпусна в креслото си, което изтълкувах като знак, че въпросът вече не го интересува.

Би ли могла мисис Хъдсън да получи исканите свещи и ако да, какво ще трябва да поръча?

❋ Отговорът е на стр. 173 ❋

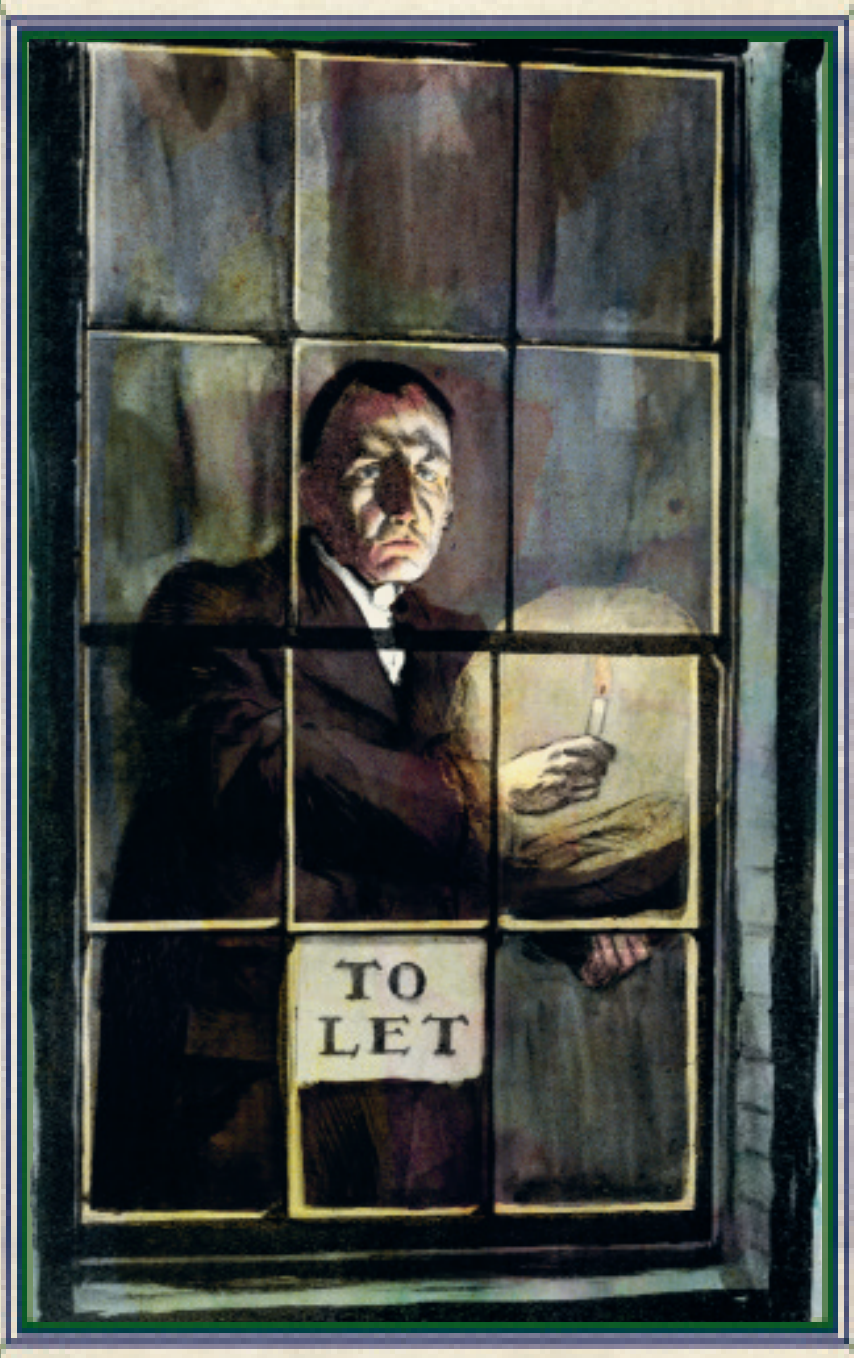
TO
LET

Трилогия

Последната бомба, която мисис Хъдсън хвърли след четвърт час озадачаващи излияния за голямата рода на нейната братовчедка Трейси, беше за странната съдба на някакъв роднина по сватовска линия. Бащата на братовчеда на жената на нейния девер, ако трябва да бъда точен. Този достопочтен човек, чието име така и не научих, очевидно бил участвал в Зулуската война през 1879 година. Докато бил там, станал жертва на някои ужасяващи зверства, така че когато се върнал, вече не бил същият.

Според мисис Хъдсън няколко години по-късно една неделя бившият офицер отишъл – както си му бил обичаят – в енорийската черква заедно с жена си и детето. В тоя злощастен ден той кротко задрямал и попаднал в ужасен кошмар – че зулусите са го пленили заедно с цялата му част. Те започнали един след друг да обезглавяват пленниците си. Вече малко оставало същата съдба да го сполети в съня му, когато жена му, разбирайки, че мъжът ѝ е заспал, го тупнала с ветрилото си по врата отзад, за да го събуди. Внезапният удар дошъл твърде много на неговата и без това пренапрегната нервна система и той мигом се строполил мъртъв на земята.

В този момент Холмс се надигна от стола си и учтиво, но твърдо благодари на мисис Хъдсън за закуската и я изпроводи от апартамента ни. Като затвори вратата след нея, той промърмори: „Празни дрънканици!“, и изпълнен с презрение, се оттегли в стаята си. Малко след това зловещи цигулкови стонове изпълниха въздуха.

Защо Холмс не повярва на мисис Хъдсън?

❋ Отговорът е на стр. 173 ❋

Кофи

Една вечер, докато си чистех лулата, а револверът очакваше своя ред, Холмс се появи в периферното ми зрение и със силно издрънчаване постави пред мен една метална кофа. Аз стреснато се дръпнах назад и се обърнах да го изгледам.

– Вода – съобщи Холмс.

– Благодаря, в момента не съм жаден – отвърнах с най-голямото търпение, на което бях способен.

– Не ме разбрахте – каза той.

Кимнах мрачно.

– Смея да кажа, че не.

– Две еднакви кофи, пълни с вода до ръба. – Той направи пауза. – Моля за вашето въображение. Тая празната тук е просто за онагледяване.

– Имате го – казах. – Макар и да се осмелявам да ви съобщя, че бих се справил с този подвиг и без модел в естествена големина.

– Радвам се да го чуя – рече Холмс. – И така, в една от кофите плава голямо парче дърво. Точната му форма е без значение.

– Много добре.

– Коя от двете кофи тежи повече: тази с дървото или другата?

Вие как мислите?

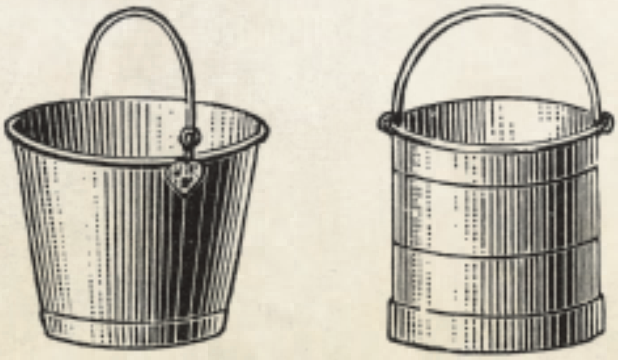

❋ Отговорът е на стр. 173 ❋

Вбесеният мелничар

Една от най-странните особености на „Приключението със скитащите епископи“ беше невероятно вбесеният хукландски мелничар. Както впоследствие разбрахме, първопричината за неговата ярост била една препирня между жена му и сестра му, която объркала някои негови планове относно покупката на голям участък земя. Това обаче е наистина между другото.

Холмс, все още с фермерската си дегизировка, беше отишъл при мелничаря с няколко торби зърно, които беше разменил предварително срещу дузина кокошки. Обичайната тарифа на мелничаря беше една десета от брашното, смляно за дадения клиент. Холмс, разбира се, беше щастлив да заплати тази незначителна цена.

Когато мелничарят свърши работата си, ние се оказахме притежатели на 36 кг прясно смляно брашно. Но по-добре да не говорим за това. Въпросът ми е следният: Колко брашно поиска вбесеният мелничар?

❋ Отговорът е на стр. 173 ❋

Първият камуфлаж

Дори и сега помня този ден съвсем ясно. Беше един петък в края на октомври. Малко преди това бяхме приключили с обяда и аз се бях отпуснал назад в приятно предвкусване на следобедната дрямка. Почти се бях унесъл, когато Холмс високо съобщи:
– Уотсън, имам за вас четири думи.

Мисля, че съумях да простена в знак на лек протест, което Холмс по обичая си напълно пренебрегна.

– *Палеонтологичен. Сгодена. Човеколюбие. Тераформиране.*

– И? – запитах аз.

– Във всяка дума е скрита по-къса дума, която се е замаскирала добре вътре в своята родителка. Коя е общата тема, която обединява четирите по-къси думи?

Това определено не беше начинът, по който копнеех да продължи моят следобед. Вие можете ли да откриете решението?

❋ Отговорът е на стр. 173 ❋